

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. II.

Den 1. Marts 1867.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Hvorledes den celestiale Herliged kan opnaaes.

(Fra „Millennial Star.“)

At opnaae den høieste Grad af den celestiale Herliged er et Ønske, der ytrer sig hos Enhver, der befjender sig at være en Hellig. Hos Nogle giver dette Ønske sig mere tilljende end hos Andre, men hos Alle kan dets Styrke og Alvorlighed bestemmes ifolge de Bestræbelser, der blive anvendte for at faae det opfyldt. Disse Bestræbelser bestaaer i en alvorlig Søgen efter og en vedholdende Flid for at erhverve sig Kundstab og i at bringe samme i Anvendelse i det daglige Liv. Denne Kundstab bliver os meddeelt formedelst Guds Åabenbaringer og igjennem hans Præstedomme, hvilket han atter har gjengivet til Jorden, og vi tiltage i Oplysning i Forhold til vor Flid og Agtpaagivenhed til Guds Tjeneres Undervisning. Formedelst en praktisk Anvendelse af denne Kundstab blive vi freliste, og formedelst en Fylde af samme blive vi ophsiede i hin Verden og ville endog ovnaae den celestiale Herliged. Uden denne Fylde vilde vor Attraa efter en

saadan Ophoelse og Herliged være en reen Urimelighed.

Førend vi gaae videre i vor Undersøgelse angaaende hvorledes vi kunne opnaae et celestiale Rige og komme til at nyde dets Herliged, ville vi nogle saa Diebliske overveie, hvori dette Riges Herliged bestaaer. Der ere mange herlige Riger, men det celestiale Rige har Overherredømmet, og alle de andre ere underkastede de celestiale Væsener. Desuden er det ikke alene et Rige, som har Regeringmagten, men det er af den Bestaffenhed, at det stedse vil voge og forsøges. Men hvis det ikke havde andre Fortrin end disse, saa vilde de uagtet al deres Storhed være utilstrækkelige til at tilfredsstille udodelige Væseners Higen og Tragten. Dette er imidlertid ikke Tilfældet; forskjelligt fra Verdens Riger, som blomstre en kort Tid og derpaa opøre at existere, er dette evigt og i enhver Henseende ligt vor øldre Broders, der skal bestaae evindelig, og paa hvis Tilvært

og Herredomme der ikke skal være nogen Ende. Det celestiale Rige vil altsaa have Overherredommet over alle andre Riger, det vil altid tilstage i Storhed og Magt — samt bestaae evindelig. Som et udødeligt Væsen er Mennesket vel stillet for et Rige af den celestiale Orden, men Udødelighed alene er ikke den eneste Betingelse for en evig Fremadstriden. Det maa være i Besiddelse af Magt til en evindelig Forsegelse af sit Afskom, og det maa ikke alene have denne Magt, men ogsaa Midler og Frihed til at benytte samme, og for at dette skal kunne skee, er det nødvendigt at adlyde den celestiale Egtekabælv, eller med andre Ord, Mennesket maa komme i Besiddelse af det evige Livs Kraft. Imidlertid er dette heller ikke det Eneste, der er nødvendigt; da det celestiale Rige, som ovenfor bemærket, ikke alene vil have en evindelig Tilvægt, men ogsaa Overherredommet over alle andre Riger, folger det af sig selv, at de, der opnaae den celestiale Herlighed, nødvendigvis maae blive oplært i Alt, hvad der henholder til et fuldkommen Regjeringssystem; mod hvilket Alt maa vise Lydighed. Dette faaer Lys over den Sandhed, der er udtrykt i en Bemærkning ovenfor, og bringer den til at finne i sin fulde Glands, nemlig, at vi forniedelst en Fylde af Kundstab blive ophoede til den celestiale Herlighed. Vi ønske ikke, at Ordet „Kundstab“ skal blive misforstaet, som om derved alene skulde menes boglige Kundstaber eller Bejendtskab og Færdigheder med Hensyn til Kunster og Bidenskaber, thi disse ere forholdsvis kun af ringe Værd i Sammenligning med den Kundstab, der erhverves i Erfaringens store Skole, og hvilken ogsaa indbefattes i dette Ord. Inden vi kunne blive fuldkomne i denne Kundstab, maae vi ligesom Sennen lære Lydighed i alle Ting. For at kunne vise en saadan Lydighed maae vi bringe vore Lidenskaber,

Ønster og Begjærlinger til Underkastelse under Christi Lov, og en saadan Handlemaade kan med Nette kaldes Selvbeherskelse. Derved begynde vi at erhverve os en Kundstab eller Erfaring, hvis Fylde gjør os stikkede til at blive Regenter i de evige Verdener. Dersom vi ikke kunne beherske os selv, hvorledes kunne vi da være tilborligt qualificerede til at regjere over Andre? Hvis vi ere Slaver af vore Lidenskaber og Begjærligheder samt undekastede vore Luner, mangle vi en af de Egenstaber, der ere af yderste Vigtighed for en Regent, nemlig Standhaftighed, og uden denne mangler en Konge eller Regent en af de væsentligste Betingelser for en evig Bestaaen. At ethvert Menneske skal faae Ken efter sine Gjerninger, er en Sandhed, der klarligen er blevet fremstillet i Guds Åabenbaringer. Det folger dervor af sig selv, at den, som ikke kan beherske sig selv, kan aldrig blive ansæt værdig til og anbetret det Hverv at regjere over Andre, men han vil blive anviist en underordnet Birkefreds, og foliggelig berovet den celestiale Herlighed. For at vi skulle kunne lære Lydighed, maae et fuldkommet Regjeringssystem blive aabenbaret; dette er stæt formedelst Evangeliet. For at vi skulle kunne bringe os selv til Underkastelse under disse Love, saa at vi kunne opnaae den nødvendige Erfaring for at blive værdige til at regjere over Andre, folger det af sig selv, at der maa være Noget hos os, som strider imod de gudommelige Love, og hvilket vi maae besejre og undertvinge. Dersor blevé disse inspirerede Ord udtalte: „Adam saldt, for at Mennesket skulde blive til, og Mennesket er til for at have Glæde.“ Dersor bor Ingen klage over de Besværligheder og Provælser, som altid møde Menneskene paa deres Vej igjennem Livet, thi det er formedelst disse Midler vi kunne blive fuldkommengjorte i den Kunst at beherske

os selv, og uden at have Saadaut at tjæmpe med og overvinde, ville vi stedse komme til at mangle den Erfaring, som er nødvendig for at opnaae den celestiale Herlighed.

Vi maae ikke alene lære at beherste vore naturlige Tilboieligheder og Svagheder, men ogsaa at underlaafta os Guds Ejeneres Raad, om end disse ikke altid stemme overeens med ingroede Fordomme, vore indstrænlede Begreber og daarlige Vaner, hvilke ofte næres og bestyrkes formedlst en opsætfig Aand, der ufeilbarligent vil tilintetgjøre alt vort Haab om celestial Herlighed, dersom vi ikke overvinde den. Vi maae lære at give Agt paa Guds Ejeneres Raad med Hensyn til vore daglige Pligter, og saalenge vi adlyde dem, ville deres Ord være ligesom en fortærende Sibslue, og ville udrydde Alt hos os, der ikke er Evigt, ligesom vi derved ville stride fremad i Selvbehestelse, og naar vi ere blevne fuldkomne i denne Henseende, ere vi først tilkede til at indgaae til den Herlighed, som er beredt for de Trofaste. Christus nedsteg under alle Ting, paadet han maatte blive ophojet over alle Ting. Saafremt vi ville underlaafta os Guds retmæssige Præstedommie, ville ogsaa vi ifølge dette Princip blive ophoiede paa samme Maade, som han blev, og tilsidst agtede værdige til at arbe et Rige af den celestiale Dr-

den. Vi have allerede bemerket, at Alvorligheden af de Helliges Ønske efter at opnaae denne Herlighed giver sig tilkjende ved de større eller mindre Anstrengelser, de anvende for at komme i Besiddelse af samme. Hos Nogle kan iniudlertid Mangel paa alvorlige Bestræbelser i saa Henseende være grundet paa Mangel af en rigtig Kundstab med Hensyn til de Midler, som nødvendigvis maae anvendes. Vi frygte derimod for, at der for Andres Bedkomimende ere andre Uarsager dertil end Mangel paa Kundstab; de have hengivet sig til Ligegyldighed og Skjodesleshed, og tillade sig efterhaanden at begaae det ene Feiltrin efter det andet, medens de paa samme Tid nære det største Haab om, at de sikre sig en herlig Belonning. Vi ville indtrængende minde Saadanne om Jesu Ord: „Stræber alvorligen at gaae ind igjennem den snevre Port, thi Mange, siger jeg Eder, skulle føge at komme ind, og skulle ikke kunne,” og det fordi de ikke ville bringe deres Følelser, Lidenstababer, Lyster og Begjærligheder til Underkaftelse under Evangeliets fuldkomne Lov. Til Slutning ville vi sige: Lad de Uvidende blive vase, og de Vise komme til Forstand; lad Alle naae til Fuldkommenhed i den Kunst at beherste sig selv, og en evig Herlighed i Guds celestiale Rige vil blive Belonningen.

Hellige Skrifter, indgraverede paa Metalplader.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 120.)

Den anden Steen, man har fundet, synes at have Indskrifter i to forskjellige Alphabeter, nemlig ved Siden af en Dyre-

stikkelse fire eller fem Skrifttegn, der ikke kunde udtydes, og flere hebraiske Bogstaver paa Hovedet af en af Menneskefigurerne

og desuden paa et andet Hoved det hebraiske Bogstav Shin. Man kan haabe, at nojagtige Utdruk af disse Skriftegn engang ville komme ud, saa at de Lærde kunne undersøge dem. Det er ikke umuligt, at jo de endnu uudtydete Karakterer kunne blive læste. Mormons Bog underretter os om, at Nephiterne stree i to forskjellige Sprog og havde to forskjellige Alphabeter, nemlig hebraiske og ægyptiske, hvilke begge i Tidens Lob blev forandrede og forbedrede, fra hvad de varer dengang, dette Folks Stamfædre forlod Jerusalem. Men ikke de uudtydede Skriftegn paa Stenen kunne være ægyptiske? Eller er det maastee hebraiske Bogstaver, der ere saa uthydelige, at de ikke kunne læses? I ethvert Tilfælde tilintetgjør dette den almindeligt antagne Mening, at dette Continents oprindelige Beboere ikke havde noget Alphabet og varer ganske ukendte med Skrivelunsten.

Indskriften paa den kiledannede Steen ere tilvisse mærkværdige, da de med nogle saa Ord udtrykke de meest opheide tanker, som indeholdes i den guddommelige Gabenbaring. Det vilde have været vanskeligt, selv for den meest Oplyste blandt dem, der troer paa acabenbaret Religion, at have dannet saa korte Sætninger sjænere og mere udtryksfulde end følgende:

„Gordens Konge.“

„Herrens Lov.“

„Herrens Ord.“

„Den Helligste blandt Hellige.“

Kunde vel Andre end oplyste Hebræere have strevet disse Sætninger med hebraiske Skriftegn?

Denne Steen, der indeholder et Uddrag af de ti Bud og en Menneskestilkelse, isort præstlig Dragt og med en Klappe over Skulderen, og over hvilens Navnet „Moses“ er indgraveret paa Hebraisk, er i Sandhed af en særdeles Interesse. Det er indlysende, at den

Mand, som engang har eiet denne Steen, ikke ansaae sig for at frænke nogen af disse Bud ved at udhugge en Stikkelse, der skulle forestille den Mand, der havde modtaget dem paa Sinai. Det var upaatvistelig blot et Grindringstegn, som skulle tjene til at bevare Tanken om ham i frist Minde, at indgravere Billedet af Israels store Prophet og Lovgiver. Det er tillige indlysende, at den hebraiske Skribent ikke havde til Hensigt at ansore ethvert Ord og enhver Sætning af de ti Bud, saaledes som de ere nedstrevne i deres vidtloftige, hellige Optegnelser, men at han nu og da udelod en Sætning og kun ansorte det Bigtigste og meest Fremtrædende, — en Fremgangsmaade, som altid er blevet fulgt af de Lærde med Hensyn til Anførselen af Skrifstedet.

Vi ville dernæst undersøge nogle af Oversætterens Bemærkninger i Henseende til det, som han talder Mangler med Hensyn til Stavemaaden osv. Han figer, at Bogstabet Daled urigtig er blevet brugt istedeffor Vav. Men tager ikke Oversætteren selv feil? Det gamle phoniciske (eller oprindelig hebraiske) Vav ligner meget det nyere hebraiske Daled, hvorför hittet lettelig kunde blive forveglet med dette. Endvidere figer han, at i to andre Ord er Bogstabet Jod udeladt, nemlig i Mitsraim og Elohim. Men da førstnævnte Ord staer i Fleertallet og oversettes Egyptere og ikke Egypter, kan det ikke være nogen Twivl underkaftet, at jo de gamle amerikanske Israelitter med Forsæt have udeladt Jod, saa at Ordet udtales Misram og staer altsaa i Enkelttallet. Elohim er ogsaa et Fleertalsord og betyder Guder, men ved at uttale Jod og oversætte Bogstaverne He og Mem vil Ordet komme til at hedde Elo-mih, hvilket uden Twivl var Enkelttalsformen, og ganske vist i dette Tilfælde var den hebraiske Benævnelse for Gud i Lan-

det omkring Jordhoiene. Altsaa vilde Oversættelsen af det første Bud komme til at lyde saaledes: „Du skal ikke have nogen anden Gud for mig.“ I den inspirerede Oversættelse af dette Bud, saaledes som det er aarsort i Mormons Bog, have vi den selv samme Ordlyd, da ved den ordrette Oversættelse fra Originalen Ordet Gud er blevet brugt istedetfor Guder. Deraf, istedetfor at Udeladelsen af Jod skalde være et Tegn paa Stjødesløshed og Mangl paa Kunstdæk, som Oversætteren antager, viser dette, at deres Sprøg har været langt mere uddannet og forbedret end det, som findes i de mange forskellige Exemplarer, der paa den østlige Halvkugle ere næaede ned lige til vore Dage. Hebræerne i Østen have været nødte til at oversætte Ordet Elohim baade i Enkelttal og Fleertal, medens det synes, som om de gamle Hebræere i den nye Verden have haft en særligt Form for Enkelttalet, og hvad der er endnu mærkværdigere, denne Enkelttalesform stemmer uøiagtgiv overens med det, som blev oversat fra Guldpladerne nogle og tredive År forend Stenen blev udgraven af Jordhøien.

Oversætteren siger: „Ingen Rabbiner vilde nogensinde skrive Kelachtecha istedetfor Melachtecha.“ Men tager ikke høj igjen den lærde hebraiske Critiker sell og forbegler Mem med Kaph? En af det phoeniciske Mem's tre former, hvilket Bogstav man almindelig antager for at være oprindelig hebraisk, har megen Lighed med en af de tre Dele, hvorfaf Bogstavet Kaph bestaaer, hvorfor det ene let funde forveglet med det andet. Kaph og Mem ere ikke meget ulige de Tegn, der findes paa de gamle hebraiske Mynter, og hvis man ikke var uøiagtgiv med at skrive disse to Bogstaver, kunde de let blive forveglede med hinanden.

Der siges endvidere, at Ordet „Hans

Oge“ begynde ved Enden af en Linie og ere strevne fuldt ud paa den anden Side af Stenen. Men dette er ingen Fejl; det er netop den selv samme Maade, som de gamle Hebræere i Østen betjente sig af. (See Smiths Bibellegikon Side 1798 og 1799.)

„En af de største Hemmeligheder her ved,“ siger Meddelelen til „Occidenten“ „er det besynderlige Alphabet. Bogstaverne paa denne Steen ere langt forskellige fra de Skrifstegn, der findes paa de andre Stene, og denne Omstændighed everbeviser Dr. Lilienthal og Flere om, at Indskriften paa denne Steen maa være langt ældre end den paa de andre.“ Med Hensyn hertil have vi en ganske anden Mening end den lærde Doktor. Skrifstegnene paa de tre første Stene ligne mere de Bogstaver, som bruges af Hebræerne i Østen, end dem paa den fjerde Steen, og deraf er der al Sandhedsgrund for, at Indskriften paa de tre første Stene ere blevne indgraverede, inden Alphabetet var blevet væsentlig forandret af de påfølgende Generationer i den nye Verden, hvorimod de store Forandringer, som man kan bemærke ved Bogstaverne paa den sidst omtalte Steen, bevise, at man havde gjort mange Forbedringer med Skrifstegnene efterat man var ankommen til Amerika, og foligelig maatte disse være af en nyere Tid end de andre. Mormons Bog underretter os om, at den første Koloni Hebræere nedsatte sig i den Egn, hvor nu Jordhoiene findes, henved halvijette hundrede År efterat de forlod Jerusalem, og at de opholdt sig der omrent halvtreds hundrede År, inden de blevne udryddede. Det er høist sandsynligt, at Indgraveringerne paa de tre første Stene ere blevne udførte i et tidligere Tidsrum efter deres Nedskættelse der, medens de ti Bud først blevne indgraverede i en langt senere Periode, efterat de he-

hebraiske Skriftegns varne blevne meget forandrede, saaledes som det er blevet omtalt af Moroni, der strev i Begyndelsen af det femte Aarhundrede efter den christne Tidsregning. (See Mormons Bog Side 521.) Vi have allerede anført et Sted af Mormons Bog for at vise, at henved et halvt hundrede Aar for Christi Fødsel blevne Copier af de hellige Skrifter sendte omkring iblandt Folket i enhver Deel af Landet. Folgelig kunde de Hebreere, som havde opkastet disse Fordøsie, ikke have været saa uvidente, som den lærdé Skribent til „Bæsten“ har bestrebt sig for at bevise.

Før at vise de Forandringer, som vare foretagne med de hebraiske Skriftegns, siger Forfatteren: „Jeg har undersøgt flere Bogstaver i de forskellige Sprog, men aldrig fundet nogen, der ligner en af dem, som findes her.“ Og ifølge den Beskrivelse, han giver om dens Form, maa den ligne de to sammenføjede Sider af en Firkant, ligesom Bogstabet Daled, med en Streng tversover den rette Vinkel. Hvorfor sagte ikke Oversetteren at finde en nærlægning mellem Bogstaverne Aleph eller a og He? Hvis han havde gjort det, vilde han have fundet, at det arameiske He ifølge hans Beskrivelse har megen Lighed med det nylig opdagede hebraiske Aleph. Det arameiske Sprog blev talts af de Samaritanere, til hvilke de „hebraiske Skrifter“ blevne overlevere, og omendfjordt en Consonant er dog det samaritaniske He ofte brugt istedetfor Aleph eller et kort A. (See Balhorns Compilation Side 15.) De arameiske og de ældre hebraiske Bogstaver paa Mhynterne vare næsten ganske fuldkommen lige, ligesom det er udenfor al Twivl, at det arameiske He blev af de amerikaniske Hebreere brugt istedetfor Aleph. Det amerikansk-hebraiske Mem ligner det samaritaniske Jod, og det amerikansk-hebraiske

Lamedh er ligt det lantinske L med detis horizontale Linie omvendt, saa at det ligner det gamle kufiske l og tillige de otte forskellige former af det l, der bruges af Etrurerne, hvis Sprog uden Twivl for en stor Deel kan udledes fra Hebraist. Det nylig opdagede hebraiske Ajin er ligt det Ajin, som findes paa de hebraiske Mhynter, med den Forskjel, at der er en Cirkel rundtomkring samme. Forfatteren til den Artikel i „Occidenten,“ som vi have henlydt til, siger paa et andet Sted. „Fjorten af disse Bogstaver ere aldeles forskellige fra det stirkantede Skriftegn, som undertiden antages for assyrisk og til andre Tider for chaldæisk,“ ligesom han ogsaa har bevist, at de tilveels ere forskellige fra dem, der findes paa de gamle hebraiske Mhynter. Efterat have gjort disse Bemærkninger, siger han: „Dette opvækker det høist interessante Spørgsmål hos os: Udviser denne Steen det oprindelige hebraiske Alphabet, med hvilket de hellige Bøger blevne strevne forend det babyloniske Fargenstab?“ Mormons Bog besvarer dette Spørgsmål og underretter os om, at det virkelig er de gamle hebraiske Bogstaver, som bringtes fra Fargenstabet, og at de senere blevne ombannede af de paa-følgende Generationer i Amerika. Indskrifterne paa de tre første Stene har sandsynligvis en nærmere Lighed med det oprindelige hebraiske Alphabet fra den Tid, da Nephiterne først nedsatte sig i den Deel af Landet, hvor man har fundet disse Oldtidæminder. Disse Opdagelser afgør tillige det lange omtvistede Spørgsmål med Hensyn til Tiden, da man begyndte at give de hebraiske Skriftegns den retvinklede Form. Mogle have i deres Modstand mod Jødernes Talmud forsøgt den Meningen, at denne Form ikke begyndte længe før den christne Tidsregning, medens Andre med tilsyneladende stor Rimelighed for Sagen have angivet en langt

tidligere Periode og troede, at Esra skrev sine Boger med den aksyriske, retvinklede Bogstavform. Opdagelsen af de tre første hellige Stene vise en stor Tilnærmelse til den firkantede Form og synes at understøtte den Paastand i Jodernes Talmud, at denne Skrifttegnes Skikkelse er meget gammel.

Man har ogsaa paastaet, at der paa disse Stene ikke er nogen Vorstjel paa Begyndelses- og Slutningsbogstaverne. Kære Hebraister troe, at de fem sidste Bogstaver i det mere hebraiske Alphabet vare ubekjendte for Fargenstabet. Denne Omstændighed beviser de hebraiske Kolonisters store Elde i Amerika.

Egne Tegn for Vokalerne bleve først indførte efter Begyndelsen af den christne Tidsregning, og da de Hebræere, som boede omkring Jordhoiene, ikke kjendte Noget til denne Opfindelse, er dette et nyt Bevis for, at deres Skrifttegn vare fra en ældre Periode end denne sammenligningsvis nye Forbedring.

Man fandt flere Kobberinge paa Laaget af en Ligkiste og inde i samme en Deel Mennestebeen samt en Løk meget smukt sort Haar, henved seg a otte Tommer langt — og endnu ti andre Kobberinge. Hvad havde disse Kobberinge været brugte til? Uden Tvivl havde gamle Hebræere der i Landet brugt dem istedetfor Penge. Det er almindelig antaget, at præget Mynt var ubekjendt foren Fargenstabet. Men fra Abrahams Dage af brugte Egypterne, Joderne og Phoni-cierne upræget Kobber, Sølv og Guld som Penge. Deres Værdi bestemtes efter Vægt istedetfor efter Præg. Disse uprægede Mynter vare ringsformige. (See Smiths Bibellexikon, andet Bind, Side 406.) Saaledes kunne vi forstaae, hvorfor de Penge, man fandt i Jordhoiene, havde denne Skikkelse. Det var en Form, som de første Beboere i dette Land havde

været vel bekjendte med, inden de forlod Jerusalem. Hebræerne i den nordlige Deel af Sydamerika havde fem hundrede og nitten Aar efter deres Udvandring fra Jerusalem et Slags Penge af Metaller i Omløb, og at dømme efter Bestrivelsen af de enkelte Stykkers forskellige Værdi, maa det have været præget Mynt, men man har ingen Beretning angaaende deres Udseende; nogle af dem kunne maastee have været ringsformige, medens andre muligvis have haft en anden Form. Da man har Navnene paa dem i det oprindelige nephitiske Sprog, vil det her være af Interesse at anføre følgende Bestrivelse desangaaende: „Og disse ere Navnene paa de forskellige Stykker af deres Guld og af deres Sølv efter deres Værdi. Og Navnene bleve givne af Nephiterne, thi de regnede ikke efter Jodernes Viis, som vare i Jerusalem; ei heller maalte de efter Jodernes Viis, men de forandrede deres Regning og deres Maal efter Folks Onske og Omstændigheder i enhver Slægt indtil Dommernes Regning, og de blev stadsfæstede af Mosias. Og Regningen er saaledes: En Senine af Guld, een Seon af Guld, een Sjum af Guld og een Limnah af Guld. En Senum af Sølv, een Amnor af Sølv, een Ezrom af Sølv og een Onti af Sølv. En Senum af Sølv var lige med een Senine af Guld, og een af dem for en Maade Byg og ligesaa for en Maade af ethvert Slags Korn. Og een Seon af Guld beløb sig til to Gange saa Meget som en Senine, og en Sjum af Guld var to Gange saa Meget som en Seon, og een Limnah af Guld var ligesaa Meget som dem alle; og een Amnor af Sølv var saa stor som to Senumer; og een Ezrom af Sølv var saa stor som fire Senumer, og een Onti var saa stor som dem alle. Og dette er Værdien af de mindre Nummere af deres Regning: En Siblon er det

Halve af en Senum; Ærfor een Siblon for en halv Maade Byg, og een Siblum er en halv Siblon, og een Leah er en halv Siblum. Og dette er deres Tælling efter deres Negning. Og een Antion af Guld er lige med tre Sibloner." (Mormon's Bog, Side 243.)

De Myntsorter, der havde et større Værd, vare af Guld eller Sølv; de mindre kunne derimod maastee have været af Kobber. Men ikke de Kobberinge, som

ere fundne i Jordhoien, kunne have hort til dette Slags? Der er fremsillet et nærværdigt Faktum i ovenstaende Uddrag. Det synes nemlig, at Nephiterne have havt en bestemt Pris paa deres Kornvarer, og at Kornhandelen dersor ikke kunde friste til saa mange Spekulationer som nu i vores Dage, men ligesom deres Myntsorter havde deres Korn altid eet og samme Værd.

(Fortsættelse).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Vi gjore de Hellige opmærksomme paa nedenstaende Sendebrev fra Broder Franklin D. Richards, en af de tolv Apostoler, som nyligen har besøret os med et Besøg. Det er over tolv Aar siden, han var her, og det glædede os inderligen paany at kunne hilse ham Velkommen og i hans Selskab at besøge nogle Dele af Missionen, ligesom det vilde være os endnu hørere, dersom Tid og Omstændigheder kunde have tilladt ham at besøge flere Steder i Skandinavien. Broder Richards ankom hertil den 12te Januar sidstleden. Efter at have bivaanet Menighedens Førsamling her den 13de og talt til de Helliges Bestyrkelse og Opmuntring, tog vi over til Sværig den 26de paafølgende, afholdt Førsamling i Malmö den 27de, i Jonkoping den 29de, i Norrkoping den 31te og i Stockholm den 3die forrige Maaned, og retournerede til København den 8de. Den følgende Søndag den 10de afholdtes en talrig Førsamling hersteds, hvor Broder Richards havde Anledning til at bære Vidnesbyrd saavel for Menigheden som og for mange Fremmede, der vare tilstede, og som med Opmærksomhed fulgte hans Foredrag, hvilket var besølet af Guds Aaland og Kraft. Vi twivle ikke paa, at jo de Hellige sollte sig opbyggede og velsignede ved Broder Richards Besøg, for hvilket vi ere meget talnemmelige, og vort oprigtige Ønske er, at Herren rigeligen maatte velsigne hans Arbeide i den europæiske Mission, hvor han tilforn har virket med megen Utrættelighed og Fremgang. Den 12te afreste Broder Richards herfra for over Holland at vende tilbage til England, og vi havde den fornøjelse at ledsage ham til Hamborg. Grindringen om den Maaneds Tid, vi tilbragte i hans Selskab skal altid være os hjer, og de mange gode Maad og Lærdomme, vi erholdt formedest ham, ville hjælpe os i Udvældsen af vores Pligter.

Vi ville ikke undlade at takke Broder N. Wilhemsen og de præsiderende Aeldste paa de Steder, vi besøgte, for deres velvillige Bistand og Forekommehed, saavel som de Hellige for deres Gjæstfrihed og Redebonhed til at arrangere de stendyne Førsamlinger.

Til de Hellige i Skandinavien.

Ulagt det skulle have været mig sørdeles kjært, om jeg havde haft Anledning til at besøge enhver Conference og Green i Missionen, har jeg dog paa Grund af Omstændighederne ikke funnet faae dette mit Ønske opfyldt. Iskedestomindre har jeg følt en sand Glæde paa denne Tour ved de Sammenkomster, jeg har haft med de Hellige i København og paa flere Steder i Sverrig — ligesom ogsaa ved den Anledning, jeg har haft til at tale med flere af Brodrene fra vort kjære Bjerghjem saavel som med de Aeldste, der ere opreiste i disse Lande. Paa ethvert Sted, hvor jeg i denne Tid har været i de Helliges Selstab, har jeg følt, at den samme Aand har gjort sig gjældende, som den, der besjæler Guds Folk i Zion, og jeg har seet og hørt Nok til at forstaae, at denne Mission er i en trivelig Forsatning, Værket er fremadstridende og det arbeidende Præstedomme og de Hellige i Almindelighed gode og trofaste. Jeg er talnemmelig mod Præsident Widerborg for den Gjæstfrihed og Optørtsomhed, han udviste mod mig under mit Ophold i Skandinavien, ligesom jeg herved aflagger min hjerteligste Tak til de øvrige Brodre og de Hellige for deres Forekommenhed mod mig.

Hvis jeg harde funnet tale til de Hellige i deres eget Tungemaal, vilde det have forøget min Glæde, men ligesom jeg har maattet betjene mig af det engelste Sprøg i mine mundtlige Foredrag, saaledes maa jeg ogsaa benytte samme, idet jeg nedstriver disse Linier, hvilke Brodrene godhedsfuldt ville oversætte paa Danst. Jeg kan til de Helliges Trost sige, at det er vel med Eder; I have begyndt at vandre paa den Bei, som fører tilbage til vor himmelste Fader, fra hvem vi ere udgangne. I have gjort vel i at omvende Eder fra Eders Synder, i at lade Eder dobe til Syndernes Forladelse og ved at modtage Haandspaaleggelse for den Hellig-Aands Gave, men dem, som desvagt ikke maatte have faaet et Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden af dette Værk, vil jeg indstændigen raade til ikke at give sig No, forend de ere komne i Besiddelse af den dyrebare Skat, den Hellig-Aand, og indtil I kunne sole den levende hos Eder, stulle I tage det strevne Ord til Eders Veileder og handle derefter. Den gamle Apostel siger: „Det prophetiske Ord er som et Lys, der Skinner paa et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler og Morgenstjernen op-rinder i Eders Hjerter. (2 Pet. 1, 19.) Maar I have faaet denne Stjerne til Eders Veileder, da kunne I vandre i dens Lys; da have I et fast og urokkeligt Vidnesbyrd for Eder selv og en Bisped, som vil trodse enhver Logn, der udspredes om dette Værk, og I ville have Kraft til at vandre vaa Pligtens Sti og til at holde Eder rene og ubesmitede fra Verden. Enhver, som er i Besiddelse af denne dyrebare Skat, søge at bevare den indtil Enden. Herren siger: „Vær tro indtil Døden, saa vil jeg give Dig Livsens Krone.“ Hvor sorgeligt vilde det ikke være, om vi skulle forstørre det evige Livs Herlighed, og det efterat vi vare nær Malet for vores Ønsker og Bestræbelser! Guds Rige er paabegyndt paa Jorden, og det vil rulle fremad; alle Helvedes og Jordens førenede Magter kunne ikke standse det i dets Fremadstriden, thi det er blevet oprettet af Hærfarernes Herre, og han vil føre det sejrrigt ud af Kampen. Alle vores Interesser skalde være i samme, og Enhver af os skalde bestræbe sig for at forsvare Sandhedens Sag. Guds Rige er værdt Alt. Guds Ejendomme og de trofaste Hellige i gamle Dage vare beredvillige til

at opoffre Alt for samme, og Mange holdt end ikke selv deres Liv for dyrabart. Det Samme har været Tilfældet i denne Uddeling: Mange have beseglet Vidnesbyrdet om Sandheden med deres Blod. Enhver trofast Mand og Kvinde vil ikke gaae glip af en eneste Velsignelse, som Gud har i Verdstab for sine Børn; dersor kunne de Hellige være ubekymrede i saa Henseende; det Eneste, de bor bekymre sig for, er, hvorledes de skulle behage deres himmelste Fader og sikre deres Udøvelgelse, hvilket best kan skee derved, at de gjøre Alt, hvad der staer i deres Magt, for deres Udfrielse, og efter at have gjort dette, da taalmodigen at oppebie Herrens egen beleilige Tid. Da jeg ikke veed, om jeg nogensinde mere vil faae det Privilegium at komme hid til disse Lande, vil jeg høitidelig aflagge mit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk. Jeg veed, at Gud i vore Dage har taet fra Himmelten med sin egen Rost, — at han har udsendt sine Engle med Evangeliets Fylde, — at Præstedommet med alle dets Nogler, Gaver og Kræster er gjengivet til Jorden, — at Joseph Smith var en Guds Prophet, og at Brigham Young er hans retmæssige Følgesfolger, og Tiden er ikke langt borte, da alle Ting skulle blive fuldkommen gjenopprettede, saaledes som det er blevet forudsagt ved alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af, og Faderens Genbaarne skal komme og tage Herredommet over denne Jord. Da ville de Trofaste blive rigeligen belønnede for deres Kamp og Moje, medens de Vantroe og Ugudelige, der have ringeagtagt det frelsende Budstab og trodset Herren, ogsaa ville høste den Lon, de have fortjent ved deres Ulydighed og onde Gjerninger.

København, den 1te Februar 1867.

Franklin D. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840.

(Fortsat fra Side 157.)

Da vi ere blevne satte i en meget ansvarsfuld Stilling i Kirken, sole vi os bestandig interesserede i de Helliges Vel-færd og erindre dem bestandig i vore Bønner til vor himmelste Fader, at de altid maatte blive bevarede fra det Onde i Verden og stedse befindes at vandre paa Sandhedens Sti.

Herrens Værk i disse sidste Dage er af uendelig Storhed og gaaer langt over Dødeliges Begreber. Dets Herlighed over-gaaer al Bestrievelse, og dets Fortrinlig-

hed er uovertruffen. Det er den Plan, der har besøjet Propheter og hellige Mænd fra denne Verdens Skabelse af ned igjen nem enhver paafølgende Generation lige til vore Dage, og det er i Sandhed Ti-dernes Fyldes Huusholdning, da alle Ting i Jesu Christo baade i Himmelten og paa Jordene skulle samles til Eet udi ham, og da alle Ting skulle gjenoprettes, saaledes som det er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Skabelse af, thi der ved ville Forjættelserne til Fædrene herlig

gaae i Øpfyldelse, medens den Allerhøiestes Magt vil blive udfoldet i al dens Storhed, Herlighed og Fortræffelighed.

Vor Guds Hensigter ere store, hans Kjærlighed undgrundelig, hans Viisdom uendelig og hans Magt ubegrændet; derfor have de Hellige Aarsag til at frøde sig og være glade, da de vide, at „han er en Gud evindelig og altid,” og „at han vil være vor Ledsager indtil Døden.“ Da de Hellige have Tilsid til Guds Magt, Viisdom og Kjærlighed, ere de istrand til at gaae fremad under de ugunstigste Omstændigheder, og naar der for det menneskelige Øie ikke har været Andet at see end den visse Dod og uundgaaelig Ødelæggelse, har Gud ofte viist sin Magt og aabenbaret sin Herlighed til deres Redning, og ligesom Israels Born, der kom ud fra Egypti Land og igjennem det rede Hav, have de sunget Lovsange for at prise hans hellige Navn. Dette har ikke alene været Tilfældet i forrige Tider, men ogsaa i vore Dage, og blot for nogle saa Maaueder siden have vi tilfulde set dette bekræftet.

Da vi formedelst vor Guds Godhed ere blevne bevarede fra Ødelæggelse og efter have fundet et Sted, hvor vi igjen kunne begynde vor Virksomhed til Bedste for hans Folk, sole vi os tilskyndede til at frøde fremad og at arbeide for Opbygningen af Riget og Besættelsen af Præstedommet i hele dets Fylde og al dets Storhed. Det Værk, som skal udføres i de sidste Dage, er af yderste Vigtighed og vil udkræve de Helliges hele Kraft tilligemed alle deres Færdigheder, Evner og Talenter, saa at det maa rulle fremad med den Storhed og Majestæt, som er omtalt af Propheterne, og foligelig vil Udsættelsen af et saa storartet og herligt Arbeide legge Beslag paa de Helliges forenedes Bestræbelser.

Indsamlingen, der er omtalt i den

hellige Skrift, er aldeles nødvendig til Virkeligjørelsen af den sidste Uddelings Storhed. Det er maaske unødvendigt at paaskynde de Hellige i denne Henseende, da vi troe, at Landen deraf er nofsm aabenbar og dens Nødvendighed indlysende for ethvert tænkende Menneske, og Enhver, som er nidsjær for Sandhedens og Retfærdighedens Forfremmelse, er det ogsaa med Hensyn til de Helliges Indsamling.

Kjære Brodre. Da vi sole Attraa efter at fremme Guds Hensigter, hvortil vi ere kaldte, og at være hans Medarbejdere i denne Uddeling, sole vi Nødvendigheden af at have de Helliges Medvirkning baade i dette Land og paa Verne i Havet, og det er nødvendigt for dem at lytte til Raad og at henvende deres Øpmærksomhed paa Kirken og Rigets Besættelse, medens de derimod bor afslægge al Egenkjærlighed og Alt, hvad der er lavt og nedværdigende, og af al deres Magt understøtte dem, til hvilke Monstret og Planen ere overantvordede, samtidig dem, der holdt Mose Hænder oppe, fulde de opholde deres Hænder, som ere blevne beskikkede til at lede Rigets Unliggender, saa at de kunde blive styrkede og dygtiggjorte til at udføre deres vigtige Hverv og blive Redstaber til at fremme de sidste Dages store Vært.

Da vi troe, at Tiden nu er kommen, da det er nødvendigt at opføre et Bedehuus her i Landet, et Ordens Huus, et Huus til vor Guds Tilsbedelse, hvor Ordinaneerne kunne blive udsætte overeensstemmende med hans guddommelige Billie, og estersom dette Værk, der maa paaskyndes i Retfærdighed, vil kræve betydelige Anstrengelser og Midler, bor de Hellige hos sig selv overveje Vigtigheden af dette Unliggende og tage de nødvendige Forholdsregler for at bringe det i Udsættelse, ligesom de bor tage Mod til

sig og satte den faste Bestilling at gjøre Alt, hvad de kunne, og at føle en saadan Interesse for Sagen, som om det hele Arbeide beroede paa dem alene. Ved at handle saaledes, ville de efterligne deres Fædres daadrige Handlinger og sikre sig Himmelens Belsignelser baade for sig selv og deres Efterkommere indtil det sidste Led.

Dem, der føle en saadan Interesse for dette store Foretagende og ere villige til at være behjælpelige i Udsørelsen af samme, anmode vi om at komme hid til dette Sted; derved ville de ikke alene bidrage til at fremrulle Riget, men de ville tillige være i en Stilling, hvori de kunne drage Nutte af den Undervisning, som bliver given af Præsidentstabet og andre af Kirkens Authoriteter, og derved ville de stride mere og mere fremad i Kundstab, indtil de kunne begribe med alle de Hellige baade Breden og Længden og Dybden og Højden, og satte den Christi Kjærlighed, som overgaer al Kundstab."

I Forbindelse med Opbyggelsen af Riget staar ogsaa Trykningen og Udbredelsen af Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Sangbogen og den nye Oversættelse af den hellige Skrift. Det er unodvendigt at sige Noget med Hensyn til disse Bøker; Enhver, som har læst dem og drukket af den Overflod af Kundstab, de neddelle, vide at sætte Præis paa dem, og omendkjøndt Narre kunne drive Spot med dem, ere de dog egnede til at gjøre Menneskene vise til Salighed og til at udrydde Aarhundreders Overtrø; de faste Lys paa Jehovahs allerede udførte Planer og udpege Fremtiden i hele dens strækkelige og herlige Virkelighed. De,

der have erfaret, hvad Gavn det bringer at grandste i disse Bøker, ville upåtvivleligen kappes med hverandre i deres Æver for at faae dem ind i Verden, paadet enhver af Adams Efterkommere kan komme til at nyde de samme Nettigheder og glæde sig i de samme Sandheder.

Eftelige Brødre! Her have vi deraf et Værk at bestjærtige os med, hvilket selv vilde være værdigt for Erkeenglene, — et Værk, som vil fordunkle Alt, hvad der hidindtil er blevet udført, — et Værk, som Konger, Propheter og Pfærdige i forrige Tider have sagt, haabet og alvorligten begjæret at see, men døde uden at faae deres Øustre opfyldt, og det vil være godt for dem, som skal komme til at være behjælpelige med Hensyn til Jehovahs mægtige Gjerninger.

Efter Ordre af det første Præsidentstab.

N. B. Thompson,
Skriver.

Loverdag den 5te. Høiraadet medte paa mit Contoir.

Joseph Smith, jun. fremlagde Klage mod Eldste Almon W. Babbitt, foranlediget dertil ved to Breve, det ene fra Thomas Burdick, det andet fra Oliver Granger og Levi Richards, hvilse anklagede Babbitt, som folger:

For det Første, fordi han havde fortalt, at Joseph Smith jun. paa en odsel Maade havde kjøbt tre Sæt Klæder, da han var i Staden Washington, og at Sidney Rigdon i samme Stad havde kjøbt fire Sæt Klæder og at de desforuden til Overdaad havde kjøbt Klæder og Teier til ders Familier.

(Fortsættet.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 158.)

Dupaix's Manuskripter og Castenadas Tegninger vare nærvædt at blive sendte til Madrid, som dengang var besat af den franske Armee, men imidlertid udbred Revolutionen i Mexiko, hvørved disse Sager kom til at blive af en underordnet Betydning, og de forblev under hele Uafhængighedskrigen under Castenadas Øpsyn, hvilken forvarede dem i den naturhistoriske Samling i Mexiko. I 1828 fandt Hr. Baradere dem blandt Museets Tegninger, og hvis ikke han tilfældigvis havde fundet dem, vilde de sandsynligvis endnu have været der, og Kundstaben om Tilværelsen af denne Stad efter tabt. Congressen i Mexiko havde vedtaget en Lov, der forbod Fremmede, som ikke havde faaet først tilladelse dertil, at foretage Undersøgelser og føre Kunstsager ud af Landet, men til Trods for dette Forbud fil dog Baradere Tilladelse til at foretage Undersøgelser i det Indre af Republikken, ved hvilken Lejlighed der var indgaaet den Overenskomst, at imod at han indsendte til Mexiko Alt, hvad han samlede, fulde han faae Hævdelen deraf tilbage igjen med Frihed til at føre det til Europa. Siden erhvervede han sig ved Ombytning Castenadas Originaltegninger, og der blev lovet ham, at han inden tre Maaneder fulde faae paalidelige Afstriifter af Captain Dupaix's Dagbog og af hans Reisebeskrivelse. Paa Grund af forskellige Opstændigheder naaede imidlertid ikke Afstriifterne Hr. Baradere forend længe efter hans Tilbageløn til Frankrig, og Dupaix's Værk blev ikke udgivet forend 1834—35, otte og tyve Aar efter hans Undersøelsesreise, da det udkom i Paris

i fire Foliobind til en Pris af 800 Fr., forsynet med Anmerkninger og Forklaringer af d'Herr. Alexander Lenoir, Wardeন og Baradere.

Lord Kingboroughs svære Birk ere, forsaaavidt de angaaer Palenque, kun et Eftertryk af Dupaix's Skrifte, medens Prisen paa samme er 80 Pund Sterling pr. Exemplar. Oberst Galindos Indberetninger til det geographiske Selstab i Paris ere publicerede i Dupaix's Værk, og efter ham har Hr. Waldeck ved Hjælp af en Understøttelse, han erholdt af et Selstab i Mexiko, op holdt sig to Aar mellem Ruinerne. Som han efters beretter i sit Værk, bemægtigede den mexikanste Regierung sig hans Tegninger, men han havde Copier tilbage, og allerede inden vi tiltraadte vor Reise til Ruinerne, var hans Værk om Palenque omtalt i Paris. Det er imidlertid aldrig udkommet, hvorfor Dupaix's Skrifte er det Vigtigste, man har at holde sig til med Hensyn til de mexikanste Antiquiteter.

Vi maae imidlertid vende tilbage til Paladset igjen. Medens vi vare ifør med vore Undersøgelser, var Juan bestjært med Noget, som han elskede af sit ganste Hjerte. Lig alle Andre der i Landet var det nemlig hans Stolthed og Ere at tjene som Kok. Han foragtede den mandlige Bestjærtigelse som Muuldriver og ønskede at have Noget at gjøre, der kunde ligne de huuslige Sysler. Han havde sædeles gjerne onstet at blive tilbage i Landsbyen og holdt aldeles ikke af at op holde sig imellem Ruinerne, men sandt sig dog endelig deri, da det blev ham tilstaet, at han udelukkende fulde have

med Madlavningen at gjøre. Klokken fire, medens Solen stinnede klart, satte vi os ned til vort første Middagsmaaltid. Dugen bestod af to store Lovblade, af hvilke ethvert var henved to Fred langt og tagne af et Træ vaa Terrassen foran Doren. Vort Saltkar lignede en Pyramide og var dannet af Maisbalge, der var sammenhestede og kunde rumme fire a fem Pund i Klumper fra en Arts til et Honseægs Storrelse. Juan følte sig saa lykkelig, som om han udelukkende havde tillavet Maden til sig selv alene, og Alt gik saa muntert til som ved et Bryllup, da med Det Himmelens pludselig blev overtrukken, medens et stærkt Tordenstrald bebudede Uveir om Estermiddagen. Fra Høiden paa Terrassen havde man en vid Udsigt over Skoven, og vi kunde see, hvorledes Træerne boiede sig for Binden, og snart før et heftigt Bindsted gjennem deaabne Døre, hvilket sieblikkelig efterfulgtes af en heftig Regn. Bordet blev ryddet af Stormen, og inden vi kunde komme afsted, vare vi allerede ganste vaade.

Vi snappede vore Tallerlener med os og endte vort Maaltid, som vi bedst kunde.

Regnen vedblev med stærke Tordenstrald og heftige Lynghimt hele Estermid-dagen. Under den absolute Nødvendig-hed at tage Bolig mellem Ruinerne saldt det os albrig ind, hvorledes vi utsatte os for Clementerne, førend Erfaring lærte os at tænke derpaa. Vi kunde ikke tænde Lys om Aftenen, men da var Paladset oplyst af stinnende Inselfter af en usæd-vanlig Storrelse og Glands, hvilke, idet de flagrede igjennem Corridorerne eller havde sat sig paa Murene, dannede et smukt Skue. De lignede dem, vi havde seet i Nopa, bekjendte under Navnet „Skinnende Corbister,” og hvilke af de første Spaniere i Amerika ere omtalte som nogle af de Undere, der fandtes i den nye Verden, hvor Alt var nyt, og „som Bevisere for idem, ider reiste om Natten.”

(Fortsættet.)

Nyheder.

England. Om de sidste Genieruroligheder meddeles der i Telegrammer fra London, at en stor Mængde Irlandere for nylig have begivet sig til Byen Chester med de forstjellige Banetog. Det synes at have været deres Hensigt at bemæg-tige sig de Baaben, der findes paa Slottet Chester. I Byen herskede der et over-ordentligt Røre; alle Boutiker blev lukkede, og Communalbestyrelsen var samlet hele Natten. En Infanteribataillon blev sendt dertil fra London samme Aften, og en stor Deel af de første Arbeidere begav sig nn til Warrington og andre Byer. Ogsaa i Liverpool frygtede man for Uroligheder. I Chester herskede der endnu den følgende Dag en stærk Bevægelse.

Den 15de f. M. vare to engelske Krigscorvetter og to Kanonbaade fra Ply-mouth afgaaede til den irste Canal for at observere Overgangsstederne. De 800 Geniere, der meentes at være flygtede til Bjergene ved Killarney (Irland) under

Oberst O'connor, synes sporlyst forsvundne. Hos de 67 Personer, der blev arresterede i Dublin ved deres Ankomst med Damperen fra Liverpool, har man dog intet Mistænkeligt fundet opdaget.

Holland. Paa flere Steder have store Oversvømmelser fundet Sted, hvorfod der er anrettet betydelig Skade. I Tydskland har der ligeledes været Oversvømmelser. Rhinen vedbliver at stige.

Belgien. For nogen Tid siden har der fundet Uroligheder Sted iblandt Arbeiderne i Kulgruberne. Møligheden blev dog snart tilveiebragt igjen, men Arbeiderne negtede dog at fortsætte deres Arbeide uden forhjet Daglon. De have dog tildeels etter indfundet sig; imidlertid drevet endnu 1000 a 1200 Arbeidere ledige omkring. Der er forefaldet talrige Fængslinger. En Hob Kularbejdere, der vilde forstryre Arbeidet i Glasværket ved Tumet, gik det ilde; Glaspusterne faldt over dem med deres Pusteror og drev dem paa Flugt.

Øvægshyen i Belgien synes at ville udbrede sig. I Hasselt er der forekommel Sygdomstilfælde i flere Stalde, og man bebudet en almindelig Slagning; Slagterne arbeide Dag og Nat. I Egnen ved Lüttich er der forekommel enkelte Tilfælde, og fra Campine meldes det Samme.

Spanien. „Correspoudencia“ melder, at man i Carthagena og Murcia har sporet et stærkt Fordsjælv, hvorfod nogle Bygninger have faaet store Ravner. Heldigvis ere ingen Mennesker omkomne ved denne Leilighed.

Greta. Ifølge officielle Meddelelser vedvare Urolighederne endnu, om end maaske i en noget mindre Grad.

Amerika. Ifølge Bladet Chronicle i New York skal det omsider være lykkedes den nordamerikaniske Regjering at faae fast Station paa Antillerne. Det hedder nemlig, at den ved Skøj har erhvervet sig Halvoen og Byen Samana paa St. Domingo, hvor der nu skal oprettes en nordamerikanisk Flaadestation.

Ifølge „Times“ har Repræsentanthuset i Washington den 13de Februar besluttet at proklamere Beleiringstilstand i 10 Sydstater under Commando af den regulære Armées Officerer. Dette Forslag blev dog ikke vedtaget af Senatet. Senere er der blevet foreslaet at sætte Sydstaterne under Militairbestyrrelse.

Chefen for de juaristiske Tropper i Mazatlan har ladet den derværende amerikaniske Konsul, Hr. Garman, henrette, fordi denne for at forsvare sig havde dræbt to Mexikanere, og da Chefen vægredte sig ved at give Satisfaction for denne Voldshandling, har den udenfor Havnen liggende Unionskanonbaad bombarderet Staden.

Blanding.

Paa en Skrent i Sealperne ikke langt fra Landsbyen Castiglione seer man en Aabning, som fører ind til en Hule, hvortil der ikke fører nogen Vej, uagtet Aabningen, om den end ikke er gjort af Menneskehænder, dog er udvidet ved Kunst. For nogle Dage siden kom tre Engländere forbi Hulen og besluttede at besøge den.

En af dem klædte med Livssare over Klipper og Asgrunde til Indgangen og trak derefter ved Hjælp af Touge begge sine Landsmænd op til sig. Midt i Hulen fandt de en schaltagtig Abning, hvis Bund de ikke kunde se. Den første af Engländerne lod sig da ved Touget, som begge de andre holdt, heise ned i Schakten. Efter at være gaaet et lille Stykke, træf han etter en lignende Schakt. En anden af Engländerne lod sig da fire ned, medens den tredie blev ovenfor, og den første lod sig fire ned i den nye Hule. Her træf han igjen en Abning til en ny Hule, men da der ikke var Nogen til at fire ham ned i den, maatte han gjøre Afskald paa at fortætte Undersøgelsen, og kun med Banselighed lykkedes det de tre Engländere igjen at vende tilbage. Man troer, at denne Samling af Huler har været et Smuthul for Saracenere, som tidligere hærgede Middelhavets Kyster.

I Shoeburness har der i Løbet af forrige Uge etter fundet hoist interessante Forsøg Sted med den afsløede (chilled) Jernkanon efter Major Pallisers Opfindelse. Den syv Tommers Woolwich Kanon havde allerede tidligere med en Ladning af kun 13 Pund Krudt gjennemboret en stærk Jernstive, og da man ansæde denne Skive for særlig svag, blev den erstattet ved en ny dobbelt, hvis forreste Deel bestod af 4½ Tommer tykke engelske Jernplader, medens den bageste var forsørget af franske Plader af samme Tykkelse. Resultatet var kun en Gjentagelse af, hvad der tidligere var skeet: en fuldstændig Gjennemboring af den dobbelte Skive ligesom af den enkelte. Det nye System for Kanoner udmaerkel sig altsaa ikke blot ved Billighed som Følge af det ringe Krudtforbrug og Kanonen's mindre Kostbarhed, men ogsaa ved en meget betydelig Virkning.

In d h o l d.

Side.

Side.

Hvorledes den celestiale Herlighed kan opnaaes	161.	Joseph Smiths Levnetsbø (fortsat)	170.
Hellige Skrifter paa Metalplader (fortsat)	163.	Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	173.
Nedaktionens Bemærkninger (til de Hellige i Skandinavien)	168.	Nyheder	174.
		Blanding	175.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle konelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.